

A romantic couple is sitting on a grassy lawn in a park, embracing. The woman is wearing a red top and blue shorts, and the man is wearing a blue shirt and dark pants. They are surrounded by several pigeons. In the background, a path leads through a lush green area with trees and bushes. A person is walking on the path in the distance. The overall scene is peaceful and romantic.

Merja Kuure

Toinen elämä

Toinen elämä

*Suuret kiitokset kaikille tässä ikuisuusprojektissa mukana olleille.
Erityiskiitokset kannustuksesta ja arvokkaasta ohjauksesta saavat mentorini ja ateljeekriitikoni kirjoittajaohjaaja Marja-Riitta Vainikkala sekä kärsivällinen esilukijani Tuula Okkonen.*

Toinen elämä

Merja Kuure

©2019 Merja Kuure

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528008088

Prologi

- *Ciao, Minna, cara mia! Come stai?*
 - *Ciao* vaan sullekin. Taasko se suomen kieli unohtui?
 - Ihan vain vihjailen, jotta voit valmistautua. Kun ollaan kahdestaan ja...
 - *Si, si.* Kunhan et muille lirkuttele. Soitin vain kysyäkseni, että mihin aikaan tulet huomenna?
 - Minun pitäisi olla Helsingissä siinä kahden maissa. Joskus kuuden aikaan lähtee kone Ouluun. Niin ja Paolo lähettää terveisiä.
 - Kiitos, sano minulta myös. On niin ikävä. Olisitpa jo kotona! Puhelimessa oli hetken hiljaista.
 - Niin minullakin.

Minna kuunteli hiljaisuutta puhelimessa. Hän ei ollut edes sanonut, että rakastaa, mutta kyllähän Teemu sen tiesi.

I osa

Luku 1

Kone toisensa jälkeen laskeutui toukokuun räntää satavien pilvien läpi Oulunsalon kentälle. Häilyvät valot tunkeutuivat harmaan usvan läpi, kun koneet etsivät kiitorataa. Jättiläislintujen siivet lepattivat tuulessa, laskutelineet ojentuivat kynsinä otta-
maan vastaan mustan maan.

Miten ne pysyvät ilmassa? Minna mietti istuessaan lentoken-
tän kahviossa ja lämmitellessään käsiään pahvisen kahvikupin
kylkiä vasten. Hän katseli metallipylväiden rajaaman kahvion
edessä jonottavia ihmisiä, arvuutteli heidän keskinäisiä suhtei-
taan, keksi tarinoita. Keski-ikäinen mies ja nuori nainen, isä ja
tytär. Tai ei sittenkään, ei noin kylki kyljessä. Ryhmä jättikokoisia
urheilukasseja raahaavia nuoria naisia, Kärppäsiä. Hän hymyili
iltapäivälehdden urheiluliitteestä lukemalleen sanalle. Naispedot
tulossa jostain jääkiekkoturnauksesta, kaiketi.

Terminaali tuntui ystävälliseltä puisine rakenteineen ja sinisine
sävyineen. Ehkä värin tarkoituksena on rauhoittaa lentopelkoi-
sia, hän mietti. Hän katsoi rannekelloaan, vertasi aikaa kännyk-
känsä kelloon ja terminaalin seinäkelloon. Aika oli sama niissä
kaikissa, mutta numerot tuntuivat vaihtuvan yhä hitaammin,
aika viivytteli kuin kiusaten. Kärsimättömyys pisteli jalkapohjissa
ja kylmensi sormenpäät. Vain hetki enää, hän rauhoitteli itse-
ään, aivan kohta kone laskeutuisi. Hän tuijotti ulos yrittäen näh-
dä rännän pisaroiman lasin läpi. Vihdoinkin. Helpotus nosti
kuumuuden poskille ja hien kämmenpohjiin. Kone oli laskeutu-
nut ja rullasi näköpiiriin. Sinivalkoinen kylki painautui lentoase-

man sisääntulotunnelia vasten ja hetken kuluttua matkustajat purkautuivat tuloaulaan. Tulijat kerääntyivät matkatavarahihnan ympärille peittäen sen näkyvistä.

Minna asettui seisomaan tuloaulan lähelle, taksikuskien ja muiden odottajien muodostaman kunniakujan taakse, yritti nähdä tutun hahmon. Hän katsoi, kuinka kädet kurkottelivat kohti laukkuja. Näki, kuinka laukut löysivät omistajansa, omistajat omaisensa, taksikuskit kyyditettävänsä. Lopulta vain yksi laukku seisoj pysähtyneellä hihnalla. Se ei ollut Teemun laukku. Hän kyllä tunnistaisi laukun sinipunaisesta kangasvyöstä, omasta vyöstään, jonka oli sitonut laukun ympärille Teemun lähtiessä. Teemu oli manannut rikki mennyttä lukkoa, ja hän oli sitonut laukun vyöllä Teemun vastusteluista huolimatta. Ei kukaan huomaa, että se on naisten vyö, hän oli sanonut.

Oliko Teemu kävellyt huomaamatta ohii? Minna pohti. Koneen henkilökunta oli tullut jo ajat sitten, joten ei Teemu koneeseenkaan ollut voinut jäädä. Minna yritti soittaa Teemun kännykään, mutta sai vastaukseksi vain automaatin ilmoituksen, että numeroon ei saada yhteyttä. Hän jätti viestin: Missä olet? Soita, kun voit.

En hermostu, hän ajatteli. Ei ole syytä paniikkiin. Hän lähti kävelemään kohti lähtöselvitystä, vilkuili välillä taakseen tarkistaakseen näkyikö Teemua.

– Teemu Aholan piti tulla äskeisellä lennolla Helsingistä.

– Niin? lähtöselvitystiskin takana istuva, ohimoiltaan harmaantunut mies sanoi vilkaisten Minnaa silmälasiansa yli.

– Hän ei tullut eikä hänen puhelimensa vastaa. Voisiko jostain tarkistaa nousiko hän koneeseen? Hän on minun mieheni.

Virkailija katsoi silmälasiansa yli hieman pidempään. – Emme voi antaa mitään tietoja ilman asianomaisen henkilön lupaa tai viranomaisen pyyntöä. Valitan. Ehkä hän myöhästyi koneesta ja tulee seuraavalla.

Ei muuta, siinä kaikki. Minnan onnistui antaa virkailijalle puhe-

linnumeron, kaiken varalta. Sitten virkailija kiinnitti huomionsa seuraavaan asiakkaaseen, eikä Minna voinut muuta kuin astua syrjään ja palata aulaan. Vielä kerran hän kiersi lentoaseman päästä päähän, kurkisti varovasti jopa miesten vessoihin, mutta Teemua ei näkynyt.

Miksi Teemu ei soita, jos on myöhästynyt lennolta? Minna mietti ja yritti jälleen Teemun numeroon. Ehkä Marko on kuullut jotain, hän ajatteli ja näppäili numeron. Ei, ei niin mitään. Teemu oli soittanut Markolle viimeksi pari viikkoa sitten, ennen matkaa, turha silti huolestua. Marko lupasi kuitenkin soittaa muutamalle muulle Teemun kaverille Ouluun ja Helsinkiin. Vaikka ei niitä paljoa ollut. Teemu ei keräillyt ystäviä. Tiina tuli puhelimeen ja lähetti Mintulta kummitädille terveisiä, että ei saa olla huolissaan. Minna sulki puhelimen ja soitti Teemun pomolle. Ehkä Teemulle oli tullut jokin yllättävä tyäjuttu kesken kaiken. Peter Anderssonin äänessä kuului drinkki tai useampi ja Minna lopetti puhelun lyhyeen. Muita ei ollut, ei ketään muuta. Ei edes vanhempia. Minna päätti soittaa vielä yhden puhelun.

– Äiti, olen täällä kentällä, mutta Teemu ei ollut koneessa. Sen puhelin ei vastaa. Ne eivät kerro täällä mitään. Markokaan ei tiedä eikä Teemun pomo. Kukaan ei tiedä mitään. Mitä minä nyt teen?

– Älähän nyt. Se on varmaan vain myöhästynyt koneesta ja sillä on akku tyhjä. Paras, että lähdet kotiin. Kyllä iso mies osaa itseksensäkin tulla.

– Sano tytölle, että tulee tänne, kuului isän ääni taustalta.

– Jos minä kuitenkin odotan vielä vähän aikaa. Jos se vaikka seuraavalla koneella.

Minna sulki puhelimen.

Seuraava kone laskeutui, mutta Teemua ei näkynyt. Minnaa paleli. Lentokentän sinisävyt alkoivat käydä yhä kylmemmiksi.

Minna luovutti ja lähti kävelemään kohti autoaan. Äiti oli oikeassa, turhaan hän kentällä hermoili. Teemu oli myöhästynyt

koneesta, eikä ollut saanut paikkaa vielä seuraavaankaan. Hän tulisi, kun pystyisi. Ehkä hän joutuisi jopa olemaan koko yön kentällä.

Pienen, punaisen Opelinsa luona Minna seisahtui katselemaan ympärilleen vielä kerran. Bussi pysähtyi hetkeksi terminaalin eteen ja lähti sitten kohti kaupungin keskustaa. Minna avasi autonsa oven, otti harjan ja pyyhki enimmät vetiset jäljet ikkunoista. Räntäsade sulatteli meikkejä ja tuuli muotoili kampausta, mutta hän ei välittänyt. Tuulkoon ja satakoon, minä lähden koitiin, hän ajatteli ja pujottautui ratin taakse.

Mieleen nousi muisto Teemun edelliseltä matkalta. Teemu oli tuonut tuliaisena leveälierisen olkihatun, sellaisen niinestä tehdyn, joka ei mennyt rikki, vaikka sitä miten päin taitteli. Reunat lerppuivat turvallisesti kasvojen ympärillä kuin laskoshameen helmat sääriä vasten. Se suojaisi tuolta rännältäkin, Minna ajatteli peruuttaessaan auton ajotielle.

Parinkymmenen minuutin kuluttua Minna istui autossa kotipihallaan Raksilassa ilman mitään käsitystä matkan kulusta. Hän toivoi, ettei ollut ajanut ylinopeutta tai päin punaisia. Hän nousi autosta ja käveli varovasti pihan poikki. Räntä oli nuollut sen liukkaaksi, vaikka kesäkuun alkuun oli enää muutama päivä.

Hän avasi talon oven. Sulo käveli äänettömästi vanhan puulattian poikki, pörhisteli pölyhuiskamaista häntäänsä kuin riikin-kukko pyrstöään. Kissan silmät kiiluivat eteisen pimeydessä.

– Minun pikkupetoni, hän sanoi ja nosti kissan syliinsä. Hän painoi kissan kehräävän vartalon kasvojaan vasten ja sulki silmänsä. Vasta tuntiessaan viiman kiertävän nilkoissaan hän huomasi, että ulko-ovi oli jäänyt auki ja eteiseen oli jo kasaantunut pieni kinos takatalvea.

Minna ja Teemu ovat Oulussa asuva avopari, jolla on oma koti ja kissa. Onnellinen yhteiselo saa ikävän käänteen, kun Teemu katoaa lomamatkalla Italiassa.

Mitä Teemulle tapahtui ja missä hän on nyt? Erikoiset tapahtumat johdattavat Minnan etsimään vastauksia Englannista yhdessä asiaa tutkivan toimittajan kanssa. Matkan varrella Minna huomaa, että todellisen ja virtuaalisen maailman rajat voivat olla häilyviä.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi